

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
МІСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

А. І. Кубах

ЗБІРНИК ЗАКОНОДАВЧИХ АКТІВ

для підготовки до практичних занять та самостійної роботи

з дисципліни

«ТРАНСПОРТНЕ ПРАВО»

Частина II

*(довідник для студентів 4 курсу денної і заочної форм навчання
напряму підготовки 6.070101 «Транспортні технології
(за видами транспорту)» і для студентів 1 курсу денної
форми навчання напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»)*

Харків
ХНАМГ
2012

Збірник законодавчих актів для підготовки до практичних занять та самостійної роботи з дисципліни «Транспортне право», частина II (довідник для студентів 4 курсу денної і заочної форм навчання напряму підготовки 6.070101 «Транспортні технології (за видами транспорту)» і для студентів 1 курсу денної форми навчання напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент») / Харк. нац. акад. міськ. госп-ва; уклад.: А. І. Кубах. – Х.: ХНАМГ, 2012. – 33 с.

Укладач: А. І. Кубах

Рецензент: канд. юрид. наук, доцент кафедри правового забезпечення господарської діяльності Т. А. Коляда

Рекомендовано кафедрою правового забезпечення господарської діяльності, протокол № 8 від 30 квітня 2010 року

Зміст

Стор.

Закон України від 15 травня 1996 року «Про трубопровідний транспорт».....	4
Закон України від 29 червня 2004 року «Про міський електричний транспорт».....	10
Закон України від 1 червня 2000 року «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».....	17
Положення про Міністерство транспорту та зв'язку України. Затверджено Постановою кабінету Міністрів України №749 від 6 червня 2006 року.....	20
Про затвердження Ліцензійних умов проведення господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом. Наказ Держпідприємництва України, Мінтрансу України №85/363 від 8 червня 2001 року.....	25
Про затвердження окремих розділів Права перевезення вантажів. Наказ Мінтрансу України №644 від 21 листопада 2000 року.....	31

Матеріали Збірника наведені з офіційного сайту Верховної Ради України
www.rada.gov.ua станом на 1 січня 2010 року

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про трубопровідний транспорт
від 15 травня 1996 року

Витяг

Цей Закон визначає правові, економічні та організаційні засади діяльності трубопровідного транспорту.

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

магістральний трубопровід - технологічний комплекс, що функціонує як єдина система і до якого входить окремий трубопровід з усіма об'єктами і спорудами, зв'язаними з ним єдиним технологічним процесом, або кілька трубопроводів, якими здійснюються транзитні, міждержавні, міжрегіональні поставки продуктів транспортування споживачам, або інші трубопроводи, спроектовані та збудовані згідно з державними будівельними вимогами щодо магістральних трубопроводів;

промислові трубопроводи (приєднані мережі) - всі інші немагістральні трубопроводи в межах виробництв, а також нафтобазові, внутрішньопромислові нафто-, газо- і продуктопроводи, міські газопровідні, водопровідні, теплопровідні, каналізаційні мережі, розподільчі трубопроводи водопостачання, меліоративні системи тощо;

технічний коридор - земельна ділянка, в межах якої прокладено систему трубопроводів і комунікацій;

виконавча зйомка - нанесення розташування об'єкта на план землекористування та на інші картографічні матеріали;

дефектоскопія внутрішньої порожнини трубопроводу - визначення, реєстрування або передавання геометричних, фізичних та інших параметрів трубопроводу і його антикорозійного покриття, які характеризують його технічну надійність, за допомогою комплексу приладів, що розміщуються всередині трубопроводу;

діагностика - комплекс технічних заходів щодо визначення технічних параметрів трубопроводу;

об'єкти трубопровідного транспорту - магістральні та промислові трубопроводи, включаючи наземні, надземні і підземні лінійні частини трубопроводів, а також об'єкти та споруди, основне і допоміжне обладнання, що забезпечують безпечну та надійну експлуатацію трубопровідного транспорту;

охоронна зона - землі вздовж магістральних та промислових трубопроводів, навколо промислових об'єктів для забезпечення нормальних умов їх експлуатації, запобігання ушкодженню, а також для зменшення їх негативного впливу на людей, суміжні землі, природні об'єкти та довкілля в цілому.

Стаття 2. Система трубопровідного транспорту України

Систему трубопровідного транспорту України становлять:

магістральний трубопровідний транспорт;

промисловий трубопровідний транспорт.

Стаття 3. Законодавство про трубопровідний транспорт і його мета

Відносини в галузі трубопровідного транспорту регулюються Законом України "Про транспорт", цим Законом та іншими актами законодавства України.

Відносини підприємств трубопровідного транспорту в Україні, власниками яких є інші держави, регулюються цим Законом у частині, яка не суперечить міждержавним договорам України.

Нормативні акти, що визначають правила проектування, будівництва, експлуатації, капітального ремонту та реконструкції об'єктів трубопровідного транспорту, організацію безпеки та охорони праці під час їх будівництва та експлуатації, пожежної, екологічної безпеки та санітарні норми, є обов'язковими для підприємств, установ, організацій та громадян.

Метою законодавства про трубопровідний транспорт є регулювання відносин на всіх етапах створення та функціонування (проектування, будівництво, експлуатація, капітальний ремонт, реконструкція тощо) трубопровідного транспорту, встановлення гарантій безпеки життя та здоров'я населення, забезпечення охорони навколишнього природного середовища і національного багатства України від можливого негативного впливу під час експлуатації об'єктів цього виду транспорту.

Особливості застосування Закону України "Про підприємства в Україні" щодо підприємств трубопровідного транспорту визначаються цим Законом, а також актами Кабінету Міністрів України, що видаються на його основі.

Стаття 4. Сфера дії Закону про трубопровідний транспорт

Дія цього Закону поширюється на відносини в галузі трубопровідного транспорту, призначеного для транспортування вуглеводнів, хімічних продуктів, води та інших продуктів і речовин з місць їх знаходження, видобутку (промислів), виготовлення або зберігання до місць їх переробки чи споживання, перевантаження та подальшого транспортування.

Особливості застосування цього Закону щодо функціонування промислового трубопровідного транспорту визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 5. Суб'єкти правового регулювання відносин у галузі трубопровідного транспорту

Суб'єктами правового регулювання відносин у галузі трубопровідного транспорту є юридичні і фізичні особи, діяльність яких безпосередньо стосується:

- оборони держави;

- науково-дослідних, пошукових, проектно-конструкторських, експертних та інших інженерних робіт і послуг у цій галузі;

- будівельних, будівельно-монтажних, спеціалізованих монтажних, ремонтних, налагоджувальних, пускових та інших робіт і послуг у цій галузі;

- експлуатації трубопроводів;

- виробництва і поставок будівельних та конструкційних матеріалів, обладнання, машин, механізмів, контрольно-вимірювальних приладів та іншого обладнання для підприємств, їх об'єднань і організацій, діяльність яких

пов'язана з проектуванням, будівництвом, комплектацією та експлуатацією об'єктів трубопровідного транспорту;

забезпечення захисту персоналу і населення, а також навколишнього природного середовища під час будівництва, експлуатації, капітального ремонту та реконструкції об'єктів трубопровідного транспорту;

забезпечення безпеки на трубопровідному транспорті;

зовнішньоекономічних відносин у сфері трубопровідного транспорту;

державного нагляду і контролю за будівництвом і експлуатацією об'єктів трубопровідного транспорту.

Стаття 6. Основні принципи державної політики у сфері трубопровідного транспорту

Основними принципами державної політики у сфері трубопровідного транспорту, враховуючи його пріоритетність в економіці України, є:

забезпечення надійного та безпечного функціонування трубопровідного транспорту;

забезпечення виконання першочергових завдань, спрямованих на підтримку обороноздатності держави;

координація науково-дослідних, пошукових, проектно-конструкторських, експертних та інших інженерних робіт і послуг у цій галузі;

сприяння реконструкції і модернізації діючих об'єктів, оснащення їх сучасним ефективним обладнанням, автоматизованими системами обліку і контролю тощо;

зменшення енергетичної залежності України від держав - експортерів традиційних енергоносіїв (нафти, газу та продуктів їх переробки);

додержання екологічної безпеки трубопровідного транспорту;

захист економічних інтересів України та законних інтересів підприємств і організацій трубопровідного транспорту;

забезпечення якісних та безпечних послуг при транспортуванні енергоносіїв та хімічних продуктів через територію України;

сприяння раціональному транспортуванню вуглеводнів, хімічних продуктів, води та інших продуктів і речовин;

сприяння міжнародному співробітництву у сфері трубопровідного транспорту.

Стаття 8. Органи, що здійснюють державне управління у сфері трубопровідного транспорту

Державне управління у сфері трубопровідного транспорту здійснюють центральні та місцеві органи державної виконавчої влади, представницькі органи та органи місцевого самоврядування в межах їх компетенції відповідно до чинного законодавства України.

На особливий період безпосереднє керівництво підприємствами трубопровідного транспорту та контроль за їх діяльністю забезпечуються органами Міністерства оборони України.

Стаття 10. Контроль у сфері трубопровідного транспорту

Контроль у сфері трубопровідного транспорту спрямовується на забезпечення додержання вимог законодавства про трубопровідний транспорт

органами державної виконавчої влади, представницькими органами та органами місцевого самоврядування, а також підприємствами, установами та організаціями незалежно від форм власності та видів діяльності і громадянами.

Державний контроль у сфері трубопровідного транспорту здійснюється відповідними міністерствами та відомствами, органами державного нагляду і контролю та іншими спеціально уповноваженими на те державними органами, а також представницькими органами та органами місцевого самоврядування відповідно до законодавства України.

Стаття 11. Землі трубопровідного транспорту

До земель трубопровідного транспорту належать земельні ділянки, на яких збудовано наземні і надземні трубопроводи та їх споруди, а також наземні споруди підземних трубопроводів.

Уздовж трубопроводів встановлюються охоронні зони. Земля в межах охоронних зон не вилучається, а використовується з обмеженнями (обтяженнями) відповідно до закону або договору. Порядок встановлення, розмір та режим використання охоронної зони об'єкта трубопровідного транспорту визначаються законодавством України.

Стаття 16. Права та обов'язки підприємств, установ та організацій трубопровідного транспорту

Підприємства, установи та організації трубопровідного транспорту мають право:

- контролювати виконання робіт, визначених Правилами охорони магістральних трубопроводів, що затверджуються Кабінетом Міністрів України;

- порушувати питання про притягнення проектних організацій до відповідальності за помилкові проектні рішення в порядку, встановленому законодавством України;

- на пріоритетне забезпечення на їх вимогу матеріально-технічними ресурсами в необхідних обсягах, асортименті та належної номенклатури через систему державного замовлення;

- на енергозабезпечення об'єктів трубопровідного транспорту за першою категорією надійності;

- вимагати від будівельних підприємств проведення передпускової діагностики, дефектоскопії внутрішньої порожнини трубопроводу та виконавчої зйомки;

- формувати спеціальні підрозділи з бронюванням персоналу служби експлуатації та ремонту трубопроводів для підвищення їх надійності та технічного прикриття в особливий період.

Підприємства, установи та організації трубопровідного транспорту зобов'язані забезпечувати:

- постачання споживачам вуглеводнів, хімічних продуктів, води та інших продуктів і речовин відповідно до умов договорів;

- дотримання діючих норм і правил безпеки та технічної експлуатації трубопроводів, правил пожежної охорони та охорони навколишнього природного середовища;

- прийняття в експлуатацію об'єктів, побудованих (реконструйованих) без

порушень будівельних норм і правил, з подальшим відшкодуванням витрат на капітальні вкладення у визначеному Кабінетом Міністрів України порядку;

діагностичний контроль за станом трубопроводів діючими засобами згідно з правилами технічної експлуатації та нормативними актами з діагностики;

технічне перезасвідчення об'єктів трубопровідного транспорту після досягнення ними амортизаційного строку служби у разі передчасного старіння, спрацьованості і часткової втрати надійності та безпеки;

консервацію трубопроводів, що з тих чи інших причин не функціонують більше одного року, із забезпеченням постійного технічного нагляду за станом трубопроводів з метою підтримки їх експлуатаційної придатності;

передачу матеріалів виконавчої зйомки, оформлених у встановленому порядку будівельно-монтажними організаціями і замовником, місцевим органам державної виконавчої влади і органам місцевого самоврядування для нанесення їх на районні карти землекористування, які у встановленому порядку надають відомості про місцезнаходження трубопроводів заінтересованим підприємствам, установам та організаціям;

створення спеціалізованих формувань для проведення ремонтно-відбудовчих робіт на випадок аварії чи катастрофи на трубопроводах;

вжиття негайних заходів щодо ліквідації наслідків стихійного лиха, аварій, які призвели до порушення роботи підприємств трубопровідного транспорту, і повідомлення про це відповідних органів державного нагляду та контролю, територіальних штабів Цивільної оборони України, Міністерства охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України, а також місцевих органів державної виконавчої влади, представницьких органів та органів місцевого самоврядування;

відшкодування власникам землі і землекористувачам заподіяної шкоди під час ліквідації аварій і проведення ремонту;

складання з місцевими органами державної виконавчої влади, представницькими органами та органами місцевого самоврядування спільних планів заходів, пов'язаних із виконанням робіт в умовах надзвичайного стану;

охорону об'єктів трубопровідного транспорту.

Стаття 19. Охорона об'єктів трубопровідного транспорту

Охорона об'єктів магістрального трубопровідного транспорту здійснюється спеціальними відомчими підрозділами цих підприємств, порядок роботи яких визначається Правилами охорони магістральних трубопроводів, затвердженими Кабінетом Міністрів України.

Охорона (у тому числі пожежна) найбільш важливих об'єктів трубопровідного транспорту, включаючи лінійну частину, перелік яких встановлюється Кабінетом Міністрів України, здійснюється також органами Міністерства внутрішніх справ України на договірних засадах.

Стаття 20. Відповідальність за порушення законодавства про трубопровідний транспорт

Порушення законодавства України про трубопровідний транспорт тягне за собою встановлену законодавством України дисциплінарну, адміністративну, цивільну і кримінальну відповідальність.

Відповідальність за порушення законодавства про трубопровідний транспорт несуть особи, винні у:

недотриманні вимог Правил охорони магістральних трубопроводів;

навмисному пошкодженні, руйнуванні та розкраданні обладнання об'єктів трубопровідного транспорту, крадіжках товарної продукції, що транспортується трубопровідним транспортом, а також у завданій навколишньому природному середовищу шкоді;

допущенні браку в процесі випуску неякісних будівельних та конструкційних матеріалів, комплектуючого обладнання об'єктів трубопровідного транспорту;

чиненні перешкод щодо виконання робіт (заходів), пов'язаних з попередженням та ліквідацією наслідків стихійного лиха, аварій та катастроф органами державної виконавчої влади, підприємствами, установами та організаціями, а також окремими громадянами;

недотриманні правил безпеки підприємствами трубопровідного транспорту, в тому числі екологічної безпеки;

невиконанні розпоряджень та приписів органів, які здійснюють державний контроль і нагляд;

невиконанні погоджених планів взаємодії під час здійснення робіт в умовах надзвичайного стану.

Законодавством України може бути встановлена відповідальність і за інші порушення законодавства про трубопровідний транспорт.

Підприємства, установи та організації, які виготовляють і поставляють для об'єктів трубопровідного транспорту обладнання, труби та інше устаткування, несуть відповідальність за його якість і технічний рівень відповідно до діючих стандартів, а також за всі приховані дефекти, виявлені в процесі експлуатації об'єкта, і відшкодовують у зв'язку з цим підприємствам трубопровідного транспорту заподіяну шкоду згідно з чинним законодавством України.

Будівельно-монтажна організація протягом першого року експлуатації об'єкта трубопровідного транспорту має за свій рахунок усунути виявлені в процесі експлуатації дефекти будівельно-монтажного характеру.

Стаття 21. Відшкодування шкоди та витрат

Місцеві органи державної виконавчої влади, представницькі органи та органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, а також громадяни зобов'язані відшкодувати завдану підприємствам трубопровідного транспорту шкоду в порядку та розмірах, визначених чинним законодавством України.

Підприємства, установи та організації трубопровідного транспорту згідно з чинним законодавством України відшкодовують витрати підприємствам, установам і організаціям, які брали участь у ліквідації наслідків аварій, що виникли в умовах надзвичайного стану на об'єктах трубопровідного транспорту, а також шкоду, завдану власникам землі і землекористувачам. Шкода, заподіяна здоров'ю, а також майну громадян внаслідок аварій на зазначених об'єктах, підлягає відшкодуванню в повному обсязі за рахунок підприємств, установ та організацій трубопровідного транспорту.

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про міський електричний транспорт
від 29 червня 2004 року

Витяг

Цей Закон визначає правові, організаційні та соціально-економічні засади функціонування міського електричного транспорту загального користування на ринку транспортних послуг і спрямований на створення сприятливих умов для його розвитку, задоволення потреб громадян у доступних, якісних і безпечних перевезеннях.

Розділ I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення основних термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні: діяльність у сфері міського електричного транспорту здійснення комплексу робіт і заходів, пов'язаних з підготовкою, організацією та наданням транспортних послуг;

замовники транспортних послуг (замовники) - місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування та/або уповноважені ними юридичні особи, які замовляють транспортні послуги;

маршрут (лінія) - напрямок руху трамвая, тролейбуса (поїзда метрополітену, швидкісного трамвая) за встановленим розкладом між визначеними та відповідно обладнаними пунктами на зупинках;

міський електричний транспорт - складова частина єдиної транспортної системи, призначена для перевезення громадян трамваями, тролейбусами, поїздами метрополітену на маршрутах (лініях) відповідно до вимог життєзабезпечення населених пунктів;

об'єкти міського електричного транспорту - рухомий склад, контактні мережі, тягові підстанції, колії трамвайні та метрополітену, а також споруди, призначені для забезпечення надання транспортних послуг;

пасажир - фізична особа, яка користується транспортним засобом, перебуваючи в ньому, але не причетна до керування ним;

одиниця транспортної роботи - пробіг однієї одиниці рухомого складу міського електричного транспорту з пасажирями на відстань в один кілометр (вагоно-кілометр або тролейбусо-кілометр);

перевізник - юридична особа, яка в установленому законодавством порядку надає транспортні послуги, здійснюючи експлуатацію та утримання об'єктів міського електричного транспорту;

рухомий склад - трамвайні вагони, тролейбуси, вагони метрополітену;

тариф - вартісна величина плати за разовий проїзд одного пасажиря або перевезення одного місця багажу міським електричним транспортом у межах установленної відстані (зони) або строку;

транспортні послуги - перевезення пасажирів та їх багажу міським

електричним транспортом, а також надання інших послуг, пов'язаних з таким перевезенням.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, пов'язані з діяльністю у сфері міського електричного транспорту загального користування, в яких беруть участь замовники транспортних послуг, перевізники та пасажирів.

Стаття 3. Законодавство про міський електричний транспорт

1. Законодавство про міський електричний транспорт складається з цього Закону, законів України "Про транспорт", "Про дорожній рух" та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини у цій сфері.

Розділ II

ПЕРЕВЕЗЕННЯ МІСЬКИМ ЕЛЕКТРИЧНИМ ТРАНСПОРТОМ

Стаття 4. Порядок надання транспортних послуг

1. Транспортні послуги надаються з дотриманням таких вимог:

постійності (надійності) перевезень на маршрутах (лініях), що передбачає запобігання незапланованим перервам руху та відновлення перевезень у разі їх виникнення;

врахування пасажиропотоків під час визначення кількості рухомого складу, що працює на маршрутах (лініях), та складання розкладу руху на відповідний час доби;

встановлення швидкості руху на маршрутах (лініях) з урахуванням технічних та експлуатаційних характеристик рухомого складу, а також вимог безпеки руху;

відповідності технічного стану рухомого складу, що працює на маршрутах (лініях), визначеним законодавством нормативам;

безпечності перевезень.

2. Транспортні послуги надаються на договірних засадах між перевізником та замовником з урахуванням:

норм забезпечення обслуговування міським електричним транспортом; показників якості транспортних послуг.

3. Оплата транспортних послуг проводиться безпосередньо пасажиром та замовником. Право на користування транспортними послугами надає придбаний разовий квиток, закомпостований абонементний талон, проїзний квиток тривалого користування, картка або посвідчення, що дає право на пільговий проїзд згідно із законодавством.

4. Фінансування перевезення пільгової категорії громадян здійснюється згідно із законодавством.

5. Перевізник не вправі відмовлятися від пільгових перевезень, крім випадків, передбачених законами.

6. Пільговий проїзд у міському електричному транспорті не дає права на безоплатне перевезення багажу.

7. Правила надання послуг міським електричним транспортом затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 6. Права та обов'язки пасажирів

1. Права та обов'язки пасажирів, порядок проїзду і його оплати визначаються Правилами користування міським електричним транспортом, які затверджуються у межах відповідних повноважень центральним органом виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства і центральним органом виконавчої влади в галузі транспорту і які повинні гарантувати пасажирам право на одержання:

якісних і безпечних транспортних послуг відповідно до цього Закону;
своєчасної та достовірної інформації стосовно транспортних послуг;
компенсації згідно із законодавством заподіяної під час користування міським електричним транспортом шкоди.

Розділ III

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ МІСЬКОГО ЕЛЕКТРИЧНОГО ТРАНСПОРТУ

Стаття 7. Принципи та шляхи реалізації державної політики у сфері міського електричного транспорту

1. Державна політика у сфері міського електричного транспорту проводиться на засадах:

доступності транспортних послуг для усіх верств населення;
пріоритетності розвитку міського електричного транспорту у містах з підвищеним рівнем забруднення довкілля та курортних регіонах;
створення сприятливих умов для виробництва вітчизняного рухомого складу та його удосконалення;
безбиткової роботи перевізників.

2. Реалізація державної політики у сфері міського електричного транспорту здійснюється шляхом:

формування нормативно-правової бази його функціонування;
здійснення державного контролю за його технічним станом та забезпеченням безпеки руху;
сприяння реалізації інвестиційних та інноваційних проектів у цій сфері;
підтримки вітчизняних виробників рухомого складу та обладнання;
забезпечення захисту прав споживачів транспортних послуг.

Стаття 8. Державне регулювання діяльності у сфері міського електричного транспорту та його розвитку

1. Загальне регулювання діяльності у сфері міського електричного транспорту та його розвитку здійснює Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації у межах своїх повноважень.

2. Забезпечення реалізації державної політики у сфері міського електричного транспорту здійснюють у межах відповідних повноважень центральний орган виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства і центральний орган виконавчої влади у галузі транспорту.

3. Місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування забезпечують реалізацію державної політики у сфері міського електричного транспорту, а також розробляють регіональні та місцеві програми його

розвитку і забезпечують їх виконання, встановлюють тарифи на проїзд, організовують перевезення пасажирів та здійснюють контроль за ним, встановлюють порядок справляння плати за проїзд, інформують населення про зміни, що стосуються надання транспортних послуг, забезпечують координацію роботи, пов'язаної з функціонуванням міського електричного транспорту та інших видів міського транспорту, створюють належні дорожні умови для здійснення перевезень, реалізують заходи з розвитку, вдосконалення та облаштування маршрутної мережі, виконують інші функції щодо створення безпечних умов діяльності у сфері міського електричного транспорту згідно із законодавством.

Стаття 10. Державний нагляд і контроль у сфері міського електричного транспорту

1. Основним завданням державного контролю у сфері міського електричного транспорту є забезпечення надання безпечних транспортних послуг та додержання перевізниками законодавства про міський електричний транспорт.

2. Державний контроль за технічним станом об'єктів міського електричного транспорту (крім метрополітену) здійснює державна технічна інспекція міського електричного транспорту, до системи якої входять Головна державна технічна інспекція міського електричного транспорту та регіональні підрозділи технічної інспекції міського електричного транспорту, а також інші органи контролю згідно із законодавством.

Державна технічна інспекція міського електричного транспорту:

контролює додержання перевізниками вимог законодавства про дорожній рух та міський електричний транспорт;

проводить реєстрацію та облік трамвайних вагонів і тролейбусів;

здійснює контроль за технічним станом об'єктів міського електричного транспорту та забезпеченням безпеки руху трамвайних вагонів і тролейбусів;

бере участь у проведенні технічної експертизи нових зразків трамвайних вагонів і тролейбусів, обладнання та устаткування міського електричного транспорту, а також вузлів і агрегатів, які безпосередньо впливають на безпеку руху;

виконує інші функції, визначені Кабінетом Міністрів України.

Державні технічні інспектори міського електричного транспорту мають право:

проводити в установленому порядку перевірку умов утримання та експлуатації рухомого складу, обладнання та устаткування міського електричного транспорту;

безперешкодно відвідувати об'єкти міського електричного транспорту з метою перевірки додержання вимог нормативно-правових актів про міський електричний транспорт, ознайомлюватися з документами, що стосуються технічного стану об'єктів, одержувати від перевізника інформацію, необхідну для виконання своїх завдань;

забороняти використання об'єктів міського електричного транспорту у разі їх невідповідності вимогам нормативно-правових актів про міський

електричний транспорт.

Державні технічні інспектори міського електричного транспорту мають також інші права, встановлені законодавством.

3. Державний контроль за технічним станом метрополітену здійснюється згідно із законодавством.

4. Під час перевірки додержання вимог законодавства про міський електричний транспорт перевізник зобов'язаний надавати всі необхідні документи та створювати належні умови для її проведення.

Розділ IV

ВІДНОСИНИ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА ІНШИХ ЗАМОВНИКІВ З ПЕРЕВІЗНИКАМИ ЩОДО ОРГАНІЗАЦІЇ НАДАННЯ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ

Стаття 11. Договір про організацію надання транспортних послуг

1. Відносини замовників з перевізниками регулюються згідно із законодавством, а також договором про організацію надання транспортних послуг.

2. У договорі про організацію надання транспортних послуг визначаються обсяги і якість транспортних послуг за маршрутами (лініями) згідно з розкладом руху, вартість перевезення пасажирів, обов'язки та права сторін, порядок та строки проведення розрахунків, інші умови надання транспортних послуг.

3. Підставою для укладення договору про організацію надання транспортних послуг є замовлення на пасажирські перевезення міським електричним транспортом, у якому повинні враховуватися державні соціальні нормативи на транспортні послуги, а також спроможність перевізника забезпечити їх необхідний обсяг.

4. Договір про організацію надання транспортних послуг укладається на строк не менше року і затверджується не пізніше ніж за квартал до початку його дії.

Стаття 12. Обов'язки та права замовника транспортних послуг

1. Замовник транспортних послуг зобов'язаний:

представляти і захищати інтереси споживачів таких послуг;

визначати обсяги транспортної роботи, маршрути та показники регулярності руху, встановлювати тарифи на проїзд та порядок справляння плати;

укладати договір з перевізником про організацію надання транспортних послуг та контролювати його виконання;

забезпечувати координацію роботи об'єктів міського електричного транспорту та інших видів транспорту;

створювати необхідні умови для забезпечення перевезень (відповідний стан доріг, облаштування пунктів на зупинках тощо);

здійснювати повну та своєчасну оплату фактично виконаних перевізником обсягів транспортних послуг згідно з договором про організацію їх надання;

виконувати інші вимоги, встановлені законодавством.

2. Замовник має право:

контролювати якість надання транспортних послуг та додержання

графіків руху на маршрутах (лініях);

проводити обстеження пасажиропотоків на маршрутах (лініях);

вносити пропозиції щодо змін умов договору про організацію надання транспортних послуг.

3. За невиконання обов'язків, передбачених договором про організацію надання транспортних послуг, замовник несе відповідальність згідно із законом та договором.

Стаття 13. Обов'язки та права перевізника

1. Перевізник зобов'язаний:

забезпечувати належний рівень транспортного обслуговування пасажирів та їх безпеки, якість надання транспортних послуг;

утримувати рухомий склад та інші об'єкти міського електричного транспорту у належному стані, створювати умови для проведення їх державного технічного огляду;

забезпечувати необхідний рівень професійної кваліфікації працівників та додержання ними вимог законодавства;

здійснювати справляння плати за проїзд;

інформувати пасажирів про організацію транспортного обслуговування та правила користування міським електричним транспортом;

створювати належні умови праці та відпочинку персоналу, забезпечувати контроль за роботою і станом здоров'я водіїв;

виконувати умови договору про організацію надання транспортних послуг, інші вимоги, встановлені законодавством;

надавати замовникові інформацію про результати роботи рухомого складу.

2. Перевізник має право:

вносити пропозиції щодо створення нових та внесення змін до існуючих маршрутів (ліній), а також уточнення обсягів транспортної роботи і розкладу руху;

проводити контроль за додержанням пасажирами Правил користування міським електричним транспортом, у тому числі щодо оплати проїзду та наявності документів, які дають право на пільговий проїзд;

зупиняти пасажирські перевезення на маршрутах (лініях) або тимчасово змінювати розклад руху у разі виникнення загрози його безпеці, змін у пасажирських потоках, а також з інших причин, не залежних від перевізника, і негайно інформувати про це замовника;

вимагати відшкодування втрат за тимчасове закриття або перешкоджання рухові, крім випадків, передбачених статтею 19 цього Закону.

3. Перевізник несе відповідальність за:

виконання зобов'язань щодо перевезення пасажирів згідно із законодавством та договором про організацію надання транспортних послуг;

відшкодування збитків, заподіяних здоров'ю і майну пасажирів, а також довкіллю, згідно із законодавством;

надання інформації про фактичні обсяги транспортних послуг.

Стаття 14. Тарифна політика та оплата транспортних послуг

1. Тарифна політика у сфері міського електричного транспорту ґрунтується на принципах забезпечення доступності транспортних послуг та

створення умов для здійснення сталих і безпечних пасажироперевезень.

2. Установлення тарифів на проїзд у транспорті здійснюється з урахуванням необхідності забезпечення беззбиткової роботи перевізників та забезпечення захисту малозабезпечених громадян. У разі встановлення рівня тарифу, який не покриває витрат, пов'язаних з перевезенням пасажирів, втрати перевізника компенсуються уповноваженим органом, яким затверджуються тарифи, за рахунок коштів відповідних бюджетів.

3. Оплата замовником обсягів надання транспортних послуг здійснюється відповідно до Правил надання послуг міським електричним транспортом.

4. Розрахунки тарифів на проїзд здійснюються відповідно до Порядку формування тарифів на послуги міського електричного транспорту, який затверджується у межах повноважень центральним органом виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства і центральним органом виконавчої влади в галузі транспорту.

Розділ V

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРЕВІЗНИКІВ

Стаття 16. Землі міського електричного транспорту

1. Надання перевізникові земель у користування здійснюється відповідно до Земельного кодексу України, законів України "Про транспорт", "Про плату за землю" та інших нормативно-правових актів.

Стаття 17. Утримання та оновлення рухомого складу та інших об'єктів міського електричного транспорту

1. Технічний і санітарний стан рухомого складу, який працює на маршрутах (лініях), та інших об'єктів міського електричного транспорту повинен відповідати вимогам Правил дорожнього руху, Правил експлуатації трамвая та тролейбуса, Правил технічної експлуатації метрополітену, а також нормам та стандартам у цій сфері.

2. Правила експлуатації трамвая та тролейбуса затверджуються центральним органом виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства, Правила технічної експлуатації метрополітену центральним органом виконавчої влади у галузі транспорту.

3. Оновлення рухомого складу, а також інших об'єктів міського електричного транспорту проводиться за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та інших джерел.

4. Фінансування оновлення рухомого складу з державного бюджету здійснюється за умови виділення відповідних коштів з місцевих бюджетів.

Стаття 18. Електрозабезпечення міського електричного транспорту

1. Протягом трьох років після набрання чинності цим Законом для міського електричного транспорту застосовуються тарифи на електричну енергію, встановлені для населення.

2. Забороняється відключення об'єктів міського електричного транспорту від електропостачання під час пасажирських перевезень, за винятком усунення наслідків аварій у системах електропостачання.

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про ліцензування певних видів господарської діяльності
від 1 червня 2000 року

Витяг

Цей Закон визначає види господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, порядок їх ліцензування, встановлює державний контроль у сфері ліцензування, відповідальність суб'єктів господарювання та органів ліцензування за порушення законодавства у сфері ліцензування.

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

анулювання ліцензії - позбавлення ліцензіата органом ліцензування права на провадження певного виду господарської діяльності;

виробництво (виготовлення) - діяльність, пов'язана з випуском продукції, яка включає всі стадії технологічного процесу, а також реалізацію продукції власного виробництва;

господарська діяльність - будь-яка діяльність, у тому числі підприємницька, юридичних осіб, а також фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, пов'язана з виробництвом (виготовленням) продукції, торгівлею, наданням послуг, виконанням робіт;

ліцензіат - суб'єкт господарювання, який одержав ліцензію на провадження певного виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню;

ліцензія - документ державного зразка, який засвідчує право ліцензіата на провадження зазначеного в ньому виду господарської діяльності протягом визначеного строку за умови виконання ліцензійних умов;

ліцензійні умови - установлений з урахуванням вимог законів вичерпний перелік організаційних, кваліфікаційних та інших спеціальних вимог, обов'язкових для виконання при провадженні видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню;

ліцензування - видача, переоформлення та анулювання ліцензій, видача дублікатів ліцензій, ведення ліцензійних справ та ліцензійних реєстрів, контроль за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов, видача розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов, а також розпоряджень про усунення порушень законодавства у сфері ліцензування;

орган ліцензування - орган виконавчої влади, визначений Кабінетом Міністрів України, або спеціально уповноважений виконавчий орган рад для ліцензування певних видів господарської діяльності;

плата за ліцензію - разовий платіж, що вноситься суб'єктом господарювання за одержання ліцензії;

повторне порушення - вчинення ліцензіатом протягом строку дії ліцензії повторного порушення певних ліцензійних умов після застосування санкцій за аналогічне порушення;

розпорядження про усунення порушень ліцензійних умов - рішення

органу ліцензування або спеціально уповноваженого органу з питань ліцензування про необхідність усунення ліцензіатом у встановлені строки порушень ліцензійних умов;

розпорядження про усунення порушень законодавства у сфері ліцензування - рішення спеціально уповноваженого органу з питань ліцензування про необхідність усунення ліцензіатом або органом ліцензування в установлені строки порушень законодавства у сфері ліцензування;

суб'єкт господарювання - зареєстрована в установленому законодавством порядку юридична особа незалежно від її організаційно-правової форми та форми власності, яка провадить господарську діяльність, крім органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також фізична особа - суб'єкт підприємницької діяльності;

торгівля - будь-які операції, що здійснюються за договорами купівлі-продажу, міни, поставки та іншими цивільно-правовими договорами, які передбачають передачу прав власності на товари.

Стаття 2. Сфера дії Закону

Дія цього Закону поширюється на всіх суб'єктів господарювання.

Ліцензування банківської діяльності, професійної діяльності на ринку цінних паперів, діяльності з надання фінансових послуг, зовнішньоекономічної діяльності, ліцензування діяльності в галузі телебачення і радіомовлення, ліцензування у сфері електроенергетики та використання ядерної енергії, ліцензування у сфері освіти, ліцензування у сфері інтелектуальної власності, виробництва і торгівлі спиртом етиловим, коньячним і плодовим, алкогольними напоями та тютюновими виробами, у сфері телекомунікацій, будівництві здійснюється згідно з законами, що регулюють відносини у цих сферах.

Ліцензування діяльності з обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів здійснюється відповідно до цього Закону з урахуванням особливостей, визначених Законом України "Про наркотичні засоби, психотропні речовини і прекурсори".

Навчання у сфері освіти в частині організації навчання та підвищення кваліфікації спеціалістів з питань організації та здійснення процедур закупівель здійснюється у порядку, визначеному Законом України "Про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти", та не підлягає ліцензуванню.

Види господарської діяльності, крім випадків, передбачених частиною другою цієї статті, які не включені до переліку видів господарської діяльності, встановленого статтею 9 цього Закону, не підлягають ліцензуванню.

Стаття 3. Основні принципи державної політики у сфері ліцензування

Основними принципами державної політики у сфері ліцензування є:

забезпечення рівності прав, законних інтересів усіх суб'єктів господарювання;

захист прав, законних інтересів, життя та здоров'я громадян, захист навколишнього природного середовища та забезпечення безпеки держави;

встановлення єдиного порядку ліцензування видів господарської діяльності на території України;

встановлення єдиного переліку видів господарської діяльності, що

підлягають ліцензуванню.

Ліцензування не може використовуватися для обмеження конкуренції у провадженні господарської діяльності.

Ліцензія є єдиним документом дозвільного характеру, який дає право на зайняття певним видом господарської діяльності, що відповідно до законодавства підлягає обмеженню.

Стаття 4. Повноваження органів державної влади у сфері ліцензування

Верховна Рада України визначає основні напрями державної політики у сфері ліцензування, законодавчі основи її реалізації.

Реалізацію державної політики у сфері ліцензування здійснює Кабінет Міністрів України, спеціально уповноважений орган з питань ліцензування, а також органи виконавчої влади, визначені Кабінетом Міністрів України, спеціально уповноважені виконавчі органи рад, уповноважені провадити ліцензування певних видів господарської діяльності.

Розробку та реалізацію державної політики ліцензування телерадіомовлення здійснює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення.

Стаття 9. Види господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню

Відповідно до цього Закону ліцензуванню підлягають такі види господарської діяльності:

18) транспортування нафти, нафтопродуктів магістральним трубопроводом, транспортування природного і нафтового газу трубопроводами та його розподіл;

31) надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів повітряним транспортом;

32) надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів річковим, морським транспортом;

35) надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом.

ПОЛОЖЕННЯ **про Міністерство транспорту та зв'язку України**

Затвержено Постановою Кабінету Міністрів України
від 6 червня 2006 р. №749

1. Міністерство транспорту та зв'язку України (Мінтрансзв'язку) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Мінтрансзв'язку є головним (провідним) органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань реалізації державної політики в галузі авіаційного, автомобільного, залізничного, морського і річкового транспорту та у сфері використання повітряного простору України, забезпечення безпеки руху, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства, торговельного мореплавства, надання послуг поштового зв'язку, телекомунікацій та інформатизації, користування радіочастотним ресурсом України.

2. Мінтрансзв'язку у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, актами Президента України і Кабінету Міністрів України, а також цим Положенням.

Мінтрансзв'язку у межах своїх повноважень організовує виконання актів законодавства, здійснює контроль за їх реалізацією, узагальнює практику застосування законодавства, розробляє пропозиції щодо його вдосконалення і в установленому порядку подає їх Кабінетові Міністрів України.

3. Основними завданнями Мінтрансзв'язку є:

участь у формуванні та реалізації державної політики в галузі транспорту, у сфері використання та обслуговування повітряного простору України, забезпечення безпеки руху, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства, торговельного мореплавства, надання послуг поштового зв'язку, телекомунікацій та інформатизації, користування радіочастотним ресурсом України;

організація взаємодії та координації роботи автомобільного, авіаційного, залізничного, морського, річкового транспорту;

забезпечення проведення державної політики з питань розвитку всіх видів автомобільних доріг на території України;

участь в межах своєї компетенції у формуванні та реалізації державної тарифної політики і політики державних закупівель у галузі транспорту, у сфері використання та обслуговування повітряного простору України, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства, торговельного мореплавства, надання послуг поштового зв'язку, телекомунікацій та інформатизації;

здійснення заходів щодо розвитку і вдосконалення телекомунікаційних мереж загального користування та мереж поштового зв'язку загального користування, підвищення їх якості та доступності, забезпечення сталого функціонування;

формування Національної програми інформатизації та забезпечення її виконання;

здійснення заходів щодо забезпечення інтеграції національної транспортної системи України до європейської і світової транспортної систем, а також сфери надання послуг поштового зв'язку, телекомунікацій та інформатизації - до європейського і світового інформаційного простору;

здійснення державного управління та регулювання у сфері торговельного мореплавства;

організація і контроль відповідно до законодавства за діяльністю морських і річкових портів;

виконання відповідно до законодавства дозвільно-реєстраційних функцій у сфері забезпечення безпеки руху, торговельного мореплавства та судноплавства на внутрішніх водних шляхах;

забезпечення в межах своєї компетенції захисту авіації від актів незаконного втручання в її діяльність.

4. Мінтрансзв'язку відповідно до покладених на нього завдань:

1) здійснює державне управління в галузі транспорту, у сфері використання і обслуговування повітряного простору України, забезпечення безпеки руху, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства, торговельного мореплавства, надання послуг поштового зв'язку, телекомунікацій та інформатизації, користування радіочастотним ресурсом України;

2) вживає заходів до розвитку національної транспортної системи України, створення і функціонування національної мережі міжнародних транспортних коридорів, інфраструктури транспортного комплексу України;

3) здійснює відповідно до законодавства заходи щодо реалізації єдиної державної економічної, тарифної, інвестиційної, науково-технічної, кадрової, соціальної політики та політики державних закупівель в галузі транспорту, у сфері використання повітряного простору України, забезпечення безпеки руху, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства, торговельного мореплавства, надання послуг поштового зв'язку, телекомунікацій та інформатизації, користування радіочастотним ресурсом України;

4) розробляє і реалізує заходи щодо налагодження взаємодії та координації діяльності всіх видів транспорту;

5) організовує і контролює відповідно до законодавства роботу, пов'язану із забезпеченням безпеки руху транспортних засобів, вживає заходів до зменшення шкідливого впливу функціонування транспорту на довкілля та забезпечує екологічну безпеку на транспорті;

6) здійснює відповідно до законодавства державний нагляд за додержанням вимог нормативно-правових актів щодо забезпечення безпеки торговельного мореплавства, руху відповідно на морському і річковому, залізничному та автомобільному транспорті;

7) контролює впровадження автоматизованих систем управління, зв'язку, інформаційного та навігаційного забезпечення національної транспортної системи України і національної мережі міжнародних транспортних коридорів;

8) забезпечує в межах своєї компетенції правове регулювання перевезень пасажирів, вантажів, багажу і пошти, безпеки руху транспортних засобів, технічної експлуатації рухомого складу, функціонування морських та річкових

портів, будівництва, реконструкції, ремонту та утримання аеропортів і шляхів сполучення, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства;

9) здійснює загальне керівництво проведенням державної реєстрації суден, дипломуванням спеціалістів морського флоту, забезпечує діяльність лоцманської, гідрографічної служби та служби регулювання руху суден;

10) виконує відповідно до законодавства функції із забезпечення перевезення небезпечних вантажів залізничним, автомобільним, повітряним, морським і річковим транспортом та великовагових і негабаритних вантажів автомобільним транспортом;

11) бере участь у розробленні проектів Державної програми економічного і соціального розвитку України, Державного бюджету України, Програми діяльності Кабінету Міністрів України;

12) забезпечує ефективне використання державного майна підприємствами, установами та організаціями, що належать до сфери його управління;

13) затверджує фінансові плани підприємств, що належать до сфери його управління, та контролює їх виконання;

14) забезпечує в межах своєї компетенції формування і реалізацію інноваційної та інвестиційної політики;

16) визначає перелік технічних засобів, які можуть застосовуватися в телекомунікаційних мережах загального користування, та погоджує в установленому законодавством порядку застосування технічних засобів телекомунікацій, не включених до цього переліку;

17) визначає перелік засобів поштового зв'язку, що застосовуються у мережах поштового зв'язку загального користування і підлягають стандартизації та сертифікації відповідно до законодавства;

18) вирішує в установленому порядку питання щодо забезпечення зв'язку для потреб державної системи урядового зв'язку, національної системи конфіденційного зв'язку, органів безпеки, оборони, охорони правопорядку;

19) здійснює державне регулювання у сфері фельд'єгерського і спеціального поштового зв'язку;

20) установлює вимоги до надання послуг з пересилання поштових відправлень та поштових переказів;

21) визначає склад, функції, права та обов'язки редакційно-художньої ради, яка погоджує тематику і зразки поштових марок, маркованих конвертів і карток;

23) забезпечує координацію діяльності органів виконавчої влади, пов'язаної із створенням та інтеграцією електронних інформаційних систем і ресурсів в Єдиний веб-портал органів виконавчої влади та наданням інформаційних та інших послуг через електронну інформаційну систему "Електронний Уряд";

24) координує та контролює роботи, пов'язані із створенням, веденням і забезпеченням функціонування Національного реєстру електронних інформаційних ресурсів, визначає організаційні та методичні засади ведення Національного реєстру та правила користування ним;

25) здійснює відповідно до Закону України "Про радіочастотний ресурс України" повноваження щодо управління у сфері користування радіочастотним ресурсом України;

виконує функції Морської адміністрації України, Авіаційної адміністрації України, Адміністрації зв'язку та радіочастот України;

26) здійснює відповідно до законодавства повноваження щодо регулювання цін (тарифів);

погоджує тарифи Укрзалізниці на перевезення транзитних вантажів залізничним транспортом через територію України;

27) організовує реалізацію заходів, спрямованих на посилення профілактики правопорушень у сфері фінансово-господарської діяльності підприємств галузі транспорту та зв'язку;

28) організовує і виконує відповідно до законодавства роботи із стандартизації, сертифікації, метрології та здійснює ліцензування в галузі транспорту;

29) виконує відповідно до законодавства України функції з управління об'єктами державної власності, що належать до сфери його управління;

приймає у встановленому законодавством порядку рішення щодо утворення, реорганізації та ліквідації підприємств, які належать до сфери його управління;

30) здійснює відповідно до законодавства заходи щодо досудової санації підприємств, які належать до сфери його управління, готує пропозиції щодо обсягів і напрямів державних капітальних вкладень у галузь транспорту, у сферу інформатизації та користування радіочастотним ресурсом України;

31) бере участь відповідно до закону у підготовці міжнародних договорів України, готує пропозиції щодо укладення, денонсації таких договорів, у межах своєї компетенції укладає міжнародні договори України та забезпечує дотримання і виконання зобов'язань, взятих за міжнародними договорами України;

32) вживає в межах своєї компетенції заходів, спрямованих на вдосконалення зовнішньоекономічної діяльності, захист інтересів українських товаровиробників на зовнішньому ринку та розвиток внутрішнього ринку;

33) бере відповідно до законодавства участь у діяльності міжнародних організацій та забезпечує виконання зобов'язань, що випливають з членства в таких організаціях;

34) погоджує з відповідними органами іноземних держав квоти міжнародних перевезень пасажирів і вантажів;

35) вживає заходів до реалізації галузевого співробітництва України з Європейським Союзом, у межах своїх повноважень забезпечує виконання Українською Стороною зобов'язань за Угодою про партнерство та співробітництво між Україною та Європейським Союзом, адаптацію законодавства України з питань функціонування транспортно-логістичного комплексу та галузі зв'язку, використання повітряного простору України, забезпечення безпеки судноплавства, торговельного мореплавства, надання послуг поштового зв'язку, телекомунікацій та інформатизації, користування радіочастотним ресурсом України до законодавства Європейського Союзу та євроатлантичних структур,

здійснює інші заходи щодо інтеграції України до Європейського Союзу;

36) здійснює добір кадрів, формує кадровий резерв, організовує роботу з підготовки, перепідготовки та підвищення професійного рівня працівників Міністерства і підприємств галузі транспорту та зв'язку;

37) у межах своїх повноважень бере участь у реалізації державної політики зайнятості населення, розробляє заходи щодо задоволення потреб підприємств галузі у висококваліфікованих працівниках, у встановленому порядку координує діяльність зазначених підприємств з питань підготовки спеціалістів галузі транспорту та зв'язку;

38) координує здійснення заходів щодо впровадження енергозберігаючих технологій у галузі транспорту та зв'язку, у сфері використання повітряного простору України, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства;

39) забезпечує в межах своїх повноважень виконання завдань з мобілізаційної підготовки і мобілізації, функціонування підсистеми єдиної державної системи цивільного захисту в галузі транспорту та зв'язку;

здійснює координацію та методичне забезпечення проведення заходів з підготовки національної транспортної системи та національної системи зв'язку до сталого функціонування, а також забезпечення транспортних перевезень в особливий період, вирішує у межах своєї компетенції питання готовності функціонування телекомунікаційних мереж загального користування та мереж поштового зв'язку в особливий період;

визначає порядок створення, підготовки та підтримання в стані готовності спеціальних формувань підприємств галузі транспорту і транспортної інфраструктури, які призначені для забезпечення функціонування національної транспортної системи в умовах надзвичайного стану та в особливий період;

забезпечує у разі запровадження в державі особливого періоду переведення транспорту, транспортної інфраструктури, ліній і мереж зв'язку на відповідний режим роботи, а також технічне прикриття та відбудову шляхів сполучення та об'єктів зв'язку;

організовує будівництво та ремонт нових і забезпечує збільшення строку експлуатації та пропускної спроможності діючих транспортних об'єктів у мирний час та в особливий період;

40) бере участь у розслідуванні причин аварійних подій і катастроф на транспорті, у межах своєї компетенції та в порядку, визначеному законодавством, проводить службові розслідування;

веде облік авіаційних подій, актів незаконного втручання у діяльність цивільної авіації та подає ці відомості відповідним органам;

41) забезпечує реалізацію державної політики стосовно державної таємниці, контроль за її збереженням у центральному апараті Міністерства та на підприємствах галузі транспорту та зв'язку;

42) бере участь у реалізації державної політики у сфері охорони праці та пожежної безпеки, організовує та проводить навчання і перевірку знань з цих питань;

43) виконує інші функції відповідно до законодавства.

НАКАЗ

№ 85/363 від 08.06.2001

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
23 червня 2001 р. за № 540/5731

Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом

Відповідно до Закону України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності" і постанови Кабінету Міністрів України від 14.11.2000 № 1698 "Про затвердження переліку органів ліцензування"

НАКАЗУЄМО:

1. Затвердити Ліцензійні умови провадження господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом (далі - Ліцензійні умови), що додаються.

2. Управлінню ліцензування Головного управління реєстрації та ліцензування Держпідприємництва України, Департаменту безпеки транспорту та технічної політики Міністерства транспорту України в установленому порядку забезпечити подання Ліцензійних умов на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

3. Департаменту безпеки транспорту та технічної політики Міністерства транспорту України забезпечити публікацію Ліцензійних умов у засобах масової інформації.

4. Визнати таким, що втратив чинність, спільний наказ Ліцензійної палати України та Міністерства транспорту України від 11.05.99 № 45/249 "Про затвердження Інструкції про умови і правила провадження підприємницької діяльності (ліцензійні умови) з внутрішніх і міжнародних перевезень пасажирів і вантажів залізничним транспортом та контроль за їх дотриманням", зареєстрований Міністерством юстиції України 25.05.99 за № 329/3622.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Голови Держпідприємництва України та заступника Міністра транспорту України згідно з розподілом обов'язків.

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Держпідприємництва України,
Міністерства транспорту України
08.06.2001 № 85/363

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
23 червня 2001 р. за № 540/5731

**Ліцензійні умови провадження господарської діяльності щодо
надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним
транспортом**

1. Загальні положення

1.1. Ці Ліцензійні умови розроблені відповідно до:

Закону України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності";

Закону України "Про транспорт";

Закону України "Про залізничний транспорт";

Закону України "Про перевезення небезпечних вантажів";

Закону України "Про природні монополії";

Закону України "Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг";

Закону України "Про захист прав споживачів";

Закону України "Про транзит вантажів";

Закону України "Про підтвердження відповідності";

Директиви Ради європейського співтовариства 91/440/ЕЕС від 29.07.91 "Про розвиток залізничного транспорту в Європейському співтоваристві";

Директиви Ради європейського співтовариства 95/18/ЕЕС від 19.06.95 "Про ліцензування залізничних обслуговуючих підприємств".

1.2. Ліцензійні умови встановлюють кваліфікаційні, організаційні, технологічні та інші вимоги для провадження господарської діяльності щодо надання послуг суб'єктами господарювання з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом.

1.3. Ліцензійні умови поширюються на всіх суб'єктів господарювання незалежно від їх організаційно-правової форми та форми власності, які провадять господарську діяльність щодо надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом.

1.4. Видачу ліцензій на право надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом здійснює Міністерство транспорту України.

1.5. Суб'єкт господарювання при здійсненні господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом повинен забезпечити виконання кваліфікаційних, організаційних, технологічних та інших вимог, установлених цими Ліцензійними умовами.

2. Вимоги для провадження господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом

2.1. Кваліфікаційні вимоги

2.1.1. Персонал суб'єкта господарювання повинен мати відповідну кваліфікацію в галузі своєї діяльності, а саме:

керівник - освітньо-кваліфікаційний рівень магістра за фахом "організація перевезень і управління на транспорті" (за видами) або спеціаліста за фахом "організація перевезень і управління на транспорті" (за видами) і тривалість роботи за фахом не менш трьох років;

заступник керівника та середній керівний склад - освітньо-кваліфікаційний рівень спеціаліста за фахом "організація перевезень і управління на транспорті" (за видами) або "автоматика та автоматизація на транспорті" і тривалість роботи за фахом не менш трьох років;

нижчий керівний склад - освітньо-кваліфікаційний рівень спеціаліста за фахом "організація перевезень і управління на транспорті" (за видами) або "автоматика та автоматизація на транспорті";

виробничий персонал - освітньо-кваліфікаційний рівень бакалавра за фахом "організація перевезень і управління на транспорті" (за видами) або "автоматика та автоматизація на транспорті" або професійно-технічну освіту за фахом, який відповідає його спеціалізації при виконанні обов'язків, пов'язаних з наданням послуг з перевезення вантажів і пасажирів залізничним транспортом.

2.1.2. Суб'єкт господарювання повинен забезпечити:

для персоналу суб'єкта господарювання - періодичне підвищення кваліфікації у навчальних закладах, які проводять навчання в галузі залізничного транспорту. Період підвищення кваліфікації за фахом повинен бути менше п'яти років;

для персоналу суб'єкта господарювання, який надає послуги з перевезення небезпечних вантажів, - підвищення кваліфікації за спеціалізованими програмами в навчальних закладах, які проводять навчання у галузі залізничного транспорту з одержанням відповідного свідоцтва. Період підвищення кваліфікації за фахом дорівнює не більше трьох років;

для персоналу суб'єкта господарювання - підтвердження згідно з нормативами, що діють на залізничному транспорті, своєї кваліфікації щодо знання правил техніки безпеки, протипожежної безпеки, виробничої санітарії та інших обов'язкових норм.

2.2. Організаційні вимоги

2.2.1. Суб'єкт господарювання повинен мати:

підрозділ або персонал, відповідальний за забезпечення якості та безпеку надання послуг;

підрозділ або персонал, відповідальний за забезпечення надання послуг з перевезення небезпечних вантажів (у разі надання послуг з перевезення небезпечних вантажів).

2.2.2. Суб'єкт господарювання зобов'язаний:

виконувати свої поточні і можливі фінансові зобов'язання перед клієнтами;

забезпечити фізичний захист, охорону, безпеку і зберігання небезпечного вантажу;

забезпечити формування та просування своїх поїздів згідно з

установленим напрямком вагонопотоків, планом формування поїздів та порядком, який діє на Укрзалізниці;

забезпечити в установленому порядку страхування відповідальності на випадок настання негативних наслідків перевезення небезпечних вантажів.

2.2.3. Суб'єкту господарювання необхідно мати сертифікат відповідності, виданий органом із сертифікації Міністерства транспорту України, визначений у Положенні про сертифікаційну діяльність на залізничному транспорті України, затвердженому наказом Міністерства транспорту України від 01.06.98 №207 та зареєстрованому Міністерством юстиції України 19.08.98 за №525/2965, який свідчить про можливість надання ними послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом відповідно до нормативних документів, визначених у пунктах 2.3.1 та 2.5.1 цих Ліцензійних умов.

2.3. Технологічні вимоги

2.3.1. Суб'єкт господарювання повинен мати:

нормативну документацію, згідно з якою надаються послуги, що пов'язані з перевезенням пасажирів і вантажів залізничним транспортом, зміст якої визначений у ГСТУ 32.0.10.001-97 "Порядок розроблення, правила побудови, викладу, оформлення та вимоги до змісту нормативних документів у галузі залізничного транспорту", затвердженому наказом Міністерства транспорту України від 01.06.98 № 208, і ГСТУ 32.0.10.018-97 "Типова побудова технічних умов на продукцію для залізничного транспорту України", затвердженому наказом Міністерства транспорту України від 09.02.98 № 39, та яка зареєстрована в порядку, встановленому ГСТУ 32.0.10.002-97 "Порядок проведення експертизи, узгодження, затвердження, реєстрації, внесення змін, скасування та видання нормативних документів у галузі залізничного транспорту", затвердженому наказом Міністерства транспорту України від 01.06.98 № 209, і ГСТУ 32.0.10.019-97 "Порядок узгодження, затвердження та реєстрації технічних умов на продукцію для залізничного транспорту України", затвердженому наказом Міністерства транспорту України від 17.04.98 № 134 та зареєстрованому в Міністерстві юстиції України 08.05.98 за № 295/2735;

опис послуги, її обсягу, можливості та термінів її надання;

зазначену майбутню вартість;

інструкції з експлуатації, які оформлені та затверджені в порядку, визначеному чинним законодавством, на транспортні засоби та інші супутні механізми та обладнання, з допомогою яких надаються послуги з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом;

інструкції про порядок виявлення відповідальних за порушення технічних умов надання послуг в разі виявлення невідповідності встановленим вимогам, надходження претензій від споживачів і притягнення організацій до відповідальності за недостатню якість послуги.

2.3.2. Суб'єкт господарювання зобов'язаний:

оформляти платіжні та супровідні транспортні документи на бланках перевізних документів в установленому порядку з застосуванням комп'ютерно-касової системи;

забезпечити ефективний контроль за технологічною обробкою поїздів

(вагонів) на станціях формування, призначення і проміжних станціях.

2.4. Інші вимоги

Суб'єкт господарювання повинен мати:

ремонтні потужності (власні або орендовані) для виконання ремонту і (або) технічного обслуговування транспортних засобів;

сертифіковані транспортні засоби (власні або орендовані), за допомогою яких суб'єкт господарювання надає послуги;

комп'ютерну систему, зв'язану з відповідною комп'ютерною системою обчислювальних центрів залізниць.

Суб'єкт господарювання, який надає послуги з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом, повинен укласти договір страхування про відшкодування збитків, пов'язаних з нещасними випадками під час надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом.

2.5. Особливі вимоги провадження господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів залізничним транспортом

2.5.1. Під час здійснення господарської діяльності, згідно з отриманою ліцензією, суб'єкти господарської діяльності повинні дотримуватись таких особливих вимог:

надавати послуги, пов'язані з перевезеннями пасажирів і вантажів залізничним транспортом без порушення вимог, що регламентують цю діяльність відповідно до чинного законодавства зокрема:

Статуту залізниць України, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 06.04.98 № 457;

Порядку обслуговування громадян залізничним транспортом, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 19.03.97 № 252;

Правил перевезення пасажирів, багажу, вантажобагажу та пошти залізничним транспортом України, затверджених наказом Міністерства транспорту України від 28.07.98 № 297 та зареєстрованих у Міністерстві юстиції України 01.10.98 за № 620/3060;

Технічних умов на виконання послуг, пов'язаних з перевезенням пасажирів та вантажів на внутрішніх та міжнародних лініях залізничним транспортом, які виконані відповідно до п.2.3.1 цих Ліцензійних умов;

оформляти платіжні та супровідні транспортні документи за допомогою комп'ютерно-касової системи;

забезпечувати виконання договірних зобов'язань перед клієнтом, який уклав з ним договір про надання послуг з перевезення пасажирів та вантажів залізничним транспортом, - у разі анулювання ліцензії;

забезпечувати конфіденційність інформації, яка пов'язана з обслуговуванням клієнтів, та супутньої інформації про клієнтів і не використовувати інформацію без дозволу клієнтів.

2.5.2 Під час надання послуг з перевезення пасажирів та вантажів залізничним транспортом є неприпустимим:

здійснення діяльності на ринку послуг, пов'язаних з перевезенням пасажирів та вантажів залізничним транспортом, без ліцензій;

надавати послуги, пов'язані з перевезенням пасажирів та вантажів

залізничним транспортом, з порушенням вимог, зазначених у нормативних актах, передбачених пунктом 2.5.1 цих Ліцензійних умов, та засвідчених сертифікатом відповідності;

використовувати несертифіковану комп'ютерну техніку та програмне забезпечення.

НАКАЗ

№ 644 від 21.11.2000
м.Київ

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
24 листопада 2000 р.
за № 861/5082

Про затвердження окремих розділів Правил перевезення вантажів

Відповідно до пункту 4 Положення про Міністерство транспорту України, затвердженого Указом Президента України від 11.05.2000 № 678/2000, та статті 5 Статуту залізниць України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06.04.98 № 457, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити такі розділи Правил перевезення вантажів (додаються):
 - Правила приймання вантажів до перевезення;
 - Правила видачі вантажів;
 - Правила оформлення перевізних документів;
 - Правила розрахунків за перевезення вантажів;
 - Правила обчислення термінів доставки вантажів;
 - Правила зберігання вантажів;
 - Правила перевезення вантажів з оголошеною вартістю;
 - Правила перевезення вантажів у супроводі провідників відправників (одержувачів);
 - Правила реалізації вантажів;
 - Правила перевезення вантажів, які змерзаються;
 - Правила перевезення вантажів залізничними лініями вузької колії;
 - Правила перевезення вантажів у спеціальних та спеціалізованих контейнерах відправників і одержувачів;
 - Правила перевезення вантажів, які підлягають фітосанітарному контролю;
 - Правила перевезення вантажів у транспортних пакетах;
 - Правила обслуговування залізничних під'їзних колій;
 - Правила пломбування вагонів і контейнерів;
 - Правила переадресування вантажів;
 - Правила перевезення вантажів навалом і насипом;
 - Правила перевезення вантажів у вагонах відкритого типу;
 - Правила перевезення вантажів дрібними відправками;
 - Правила перевезення вантажів в універсальних контейнерах;
 - Правила перевезення вантажів маршрутами відправника;
 - Правила перевезення вантажів у прямому змішаному залізнично-водному сполученні;
 - Правила складання актів;
 - Правила заявлення та розгляду претензій;
 - Правила планування перевезень вантажів;

Правила перевезення швидкопсувних вантажів;

Правила перевезення тварин, птиці та інших вантажів, які підлягають державному ветеринарно-санітарному контролю;

Правила перевезення наливних вантажів;

Правила перевезення небезпечних вантажів - набувають чинності з 01.01.2010.

2. Державній адміністрації залізничного транспорту:

2.1. Подати цей наказ в установленому порядку до Міністерства юстиції України для державної реєстрації.

2.2. Довести затверджені розділи Правил до відома працівників залізниць, підприємств, організацій, установ, експедиторів та громадян, які користуються залізничним транспортом.

2.3. Організувати вивчення причетними працівниками залізниць цих розділів Правил, прийняти їх до керівництва та забезпечити виконання.

3. З моменту введення в дію вищезазначених розділів Правил перевезення вантажів вважати такими, що на території України не застосовуються, розділи 3, 4, 6 -8, 10-16, 21, 26-30, 34-36 "Правил перевозок грузов", затверджених Міністерством шляхів сполучення СРСР 06.11.81, 20.09.65, 22.06.73, 20.06.65, 21.06.65, 20.08.65, 03.06.68, 09.08.65, 15.09.65, 06.06.66, 25.09.65, 16.05.75, 14.09.65, 31.10.72, 27.04.66, 09.08.65, 18.05.66, 17.08.82.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра транспорту А.Ф.Демиденка.

НАВЧАЛЬНЕ ВИДАННЯ

КУБАХ Анатолій Іванович

ЗБІРНИК ЗАКОНОДАВЧИХ АКТІВ

для підготовки до практичних занять та самостійної роботи
з дисципліни

«ТРАНСПОРТНЕ ПРАВО»

Частина II

*(довідник для студентів 4 курсу денної і заочної форм навчання
напряму підготовки 6.070101 "Транспортні технології (за видами
транспорту)" і для студентів 1 курсу денної форми навчання напряму
підготовки 6.030601 «Менеджмент»)*

Відповідальний за випуск *Т. А. Коляда*

Редактор *З. І. Зайцева*

Комп'ютерне верстання *О. А. Балашова*

План 2010 поз. 348М

Підп. до друку 10.06.2010 р.

Друк на ризографі

Зам. №

Формат 60x84/16

Ум. друк. арк. 1,94

Тираж 50 пр.

Видавець і виготовлювач:

Харківська національна академія міського господарства,
вул. Революції, 12, Харків, 61002

Електронна адреса: rectorat@ksame.kharkov.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:

ДК № 4064 від 12.05.2011 р.